

Treballar la confiança (VIII): Déu ha triat el meu fill

Déu té un pla per a cada un, ens crida a tots. La família cristiana té el repte d'acompanyar cada un en el discerniment del pla de Déu. Vuitè vídeo de la sèrie "Treballar la confiança".

13/09/2019

Tots tenim vocació, llum de Déu per a veure la nostra vida en diàleg amb les seves propostes i força per llançar-nos amb entusiasme a la

missió i la santedat. Sant Josepmaria ho descriu així: "Si em demaneu com es nota la crida divina, com s'adona un, us diré que és una visió nova de la vida. És com si s'encengués un llum dins nostre; és un impuls misteriós, que empeny l'home a dedicar les més nobles energies a una activitat que, amb la pràctica, arriba a prendre cos d'ofici. Aquesta força vital, que té alguna cosa d'allau imparable, és el que altres diuen vocació" (Carta 9-I-1932).

La família cristiana és el context on neix i es desenvolupa la vocació de cadascú, i pares i mares estan cridats a acompanyar els nois en aquest camí de descobriment del projecte de vida.

Freqüentment la decisió d'un dels joves de lliurar la vida a Déu és una alegria per a la família, encara que puguin sorgir els dubtes lògics i inquietuds. Altres vegades pot ser

una sorpresa i, fins i tot, motiu de disgust. Per això, sempre acompanyar i acceptar la vocació d'un fill o filla sol ser un gran repte per a les famílies.

Quan Déu crida els nostres fills a viure un camí de lliurament a través d'una vocació específica, es plantegen nombrosos interrogants: Estarà prenent la decisió correcta? I si s'equivoca? Té la maduresa suficient per triar aquest camí? Serà conscient que no tindrà una família? I si es tracta d'una il·lusió romàntica, passatgera? Qüestionaments propis de qui estima profundament el fill o filla i desitja amb tot el cor cuidar-lo i protegir-lo sempre.

Estimar els fills implica voler la seva llibertat. Però això implica també córrer un risc, exposar-se a la llibertat dels fills de manera que ells, juntament amb Déu, siguin els

veritables dissenyadors del seu camí vers la santedat.

Preguntes per al diàleg

Conec els fills, sé quines qualitats tenen i en quins punts han de millorar? ¿Els ajudo en la seva formació perquè vagin creixent de mica en mica en les virtuts que més els calen?

Els pares i mares estan cridats a acompanyar els fills en el seu camí de descobriment del projecte de vida, ¿procuro dedicar temps a tenir converses amb els fills sobre les seves aspiracions, desitjos, projectes de futur? Conec el cor dels meus fills? Sé on és, en què ho tenen posat?

Les decisions dels fills qüestionen els propis paradigmes, ¿Estic disposat a posar de costat les meves pròpies expectatives respecte al futur dels fills i ajudar-los a descobrir i abraçar amb llibertat el camí concret per

realitzar el projecte de vida que Déu vol per a ells?

Encara que tingui les meves pròpies pors i dubtes respecte a les eleccions de futur que els fills facin, ¿intento estar obert i superar-los, comprenent també que la joventut és l'edat propícia per prendre decisions audaces?

Assegura't que tu i el teu cònjuge compartiu les mateixes idees sobre el respecte per la llibertat dels fills en les seves opcions de vida.

Penseu junts com acompanyar els nois en aquest camí de descobriment del projecte de vida: conrear la pietat i la vida d'oració, entusiasmar-se amb la il·lusió de formar una família cristiana, fomentar l'afecte pels sacerdots i les persones que lliuren la seva vida a Déu en el celibat, crear un ambient de generositat i preocupació pels més necessitats, pregar per la vocació dels fills i filles.

Si tens preguntes sobre un determinat camí o vocació, demana-ho a un referent de la institució, el sacerdot de la parròquia, etc.

Si el teu fill o filla està indecís respecte al seu futur, palesa-li la confiança que teniu en ell i ajuda-li a veure que Déu ens acompanya sempre en el camí de la nostra vida.

Propostes per a l'acció

Escolta atentament les raons que han portat el teu fill a seguir un camí determinat i no tinguis pressa a donar-ne l'opinió. Més tard, quan hakis pensat assossegadament en allò que el teu fill s'ha proposat, podreu parlar amb calma l'assumpte.

Si el teu fill o filla ja ha descobert la seva vocació, la vostra tasca de pares segueix sent importantíssima: es tracta de seguir acompanyant-lo en tota la seva vida de lliurament a Déu, en les diferents etapes i processos,

ajudant-lo a viure la seva vocació com el seu camí de realització i plenitud. Demostreu confiança en les seves capacitats, donant-li els instruments necessaris perquè creixi i maduri, en un clima d'autèntica llibertat.

Meditar amb la Sagrada Escriptura i amb el Catecisme de l'Església Catòlica

Llavors el Senyor-Déu va fer caure l'home en un son profund. Quan quedà adormit, prengué una de les seves costelles i omplí amb carn el buit que havia deixat. De la costella que havia pres a l'home, el Senyor-Déu va fer-ne la dona, i la presentà a l'home. L'home exclamà: —Aquesta sí que és os dels meus ossos i carn de la meva carn! El seu nom serà "dona", perquè ha estat presa de l'home. Per això l'home deixa el pare i la mare per unir-se a la seva dona, i

des d'aquest moment formen una sola carn. (*Gen* 2, 21-24)

El Senyor em va comunicar la seva paraula. Em digué: —Abans de formar-te en les entranyes de la mare, jo et coneixia; abans que sortissis del seu ventre et vaig consagrar profeta destinat a les nacions. Jo vaig replicar: —Ah, Senyor, Déu meu! Sóc massa jove. Com sabré parlar? El Senyor em respongué: —No diguis que ets massa jove. Vés on jo t'enviaré, digues el que jo t'ordenaré. No tinguis por de ningú. Jo seré al teu costat per alliberar-te. T'ho dic jo, el Senyor. Aleshores el Senyor va allargar la mà, em tocà els llavis i em digué: —Poso les meves paraules a la teva boca. (*Jer* 1, 4-9)

Jesús pujà a la muntanya, va cridar els qui va voler, i ells anaren cap a Jesús. En designà dotze, als quals donà el nom d'apòstols, perquè

estiguessin amb ell i per enviar-los a predicar, amb poder de treure dimonis. Els dotze que va designar són aquests: Simó, a qui donà el nom de Pere; Jaume, fill de Zebedeu, i Joan, germà de Jaume, als quals donà el nom de Boanerges, que vol dir «fills del tro»; Andreu, Felip, Bartomeu, Mateu, Tomàs, Jaume, fill d'Alfeu, Tadeu, Simó el Zelós i Judes Iscariot, el qui el va trair. (Mc 3, 13-19)

El desig de Déu és inscrit en el cor de l'home, ja que l'home ha estat creat per Déu i per a Déu. Déu no para d'atreure l'home cap a ell, i només en Déu podrà trobar l'home la veritat i la felicitat que desitja constantment. L'aspecte més sublim de la dignitat humana el trobem en aquesta vocació de l'home a comunicar-se amb Déu. Aquesta invitació que Déu adreça a l'home de dialogar amb ell comença amb l'existència humana. Si l'home existeix, és perquè Déu l'ha

creat per amor, no para de donar-li
l'ésser. I l'home només viu
plenament segons la veritat
reconeixent lliurement aquest amor i
abandonant-se al seu Creador.
(*Catecisme de l'Església Catòlica*, n.
27)

La vocació depèn totalment de la
iniciativa gratuïta de Déu, únicament
Déu pot revelar-se i donar-se ell
mateix. Ultrapassa les capacitats de
la intel·ligència i les forces de la
voluntat humana, com de tota
criatura. (*Catecisme de l'Església
Catòlica*, n. 1998)

L'educació a la fe per part dels pares
ha de començar en la primera
infantesa. Ja es dona quan els
membres de la família s'ajuden a
créixer en la fe pel testimoniatge
d'una vida cristiana d'acord amb
l'Evangeli. La catequesi familiar
precedeix, acompanya i enriqueix les
altres formes d'ensenyament de la fe.

Els pares tenen la missió d'ensenyar els fills a resar i a descobrir la seva vocació de fills de Déu (Cf *Lumen gentium*, 11). (*Catecisme de l'Església Catòlica* n. 2226)

Els llaços de família, per més que siguin importants, no són absoluts. Així com el fill va creixent vers la maduresa i l'autonomia humana i espiritual, també es va afirmant amb més claredat i força la seva vocació singular que ve de Déu. Els pares respectaran aquesta crida i ajudaran la resposta dels seus fills a seguir-la. Cal tenir el convenciment que la primera vocació del cristià és seguir Jesús (Cf *Mt* 16, 25): «Qui estima el pare o la mare més que a mi, no és digne de mi; qui estima el fill o la filla més que a mi, no és digne de mi» (*Mt* 10, 37). (*Catecisme de l'Església Catòlica*, n. 2232)

Meditar amb el Papa Francesc

Demaneu amb mi pels joves, perquè sàpiguen respondre amb generositat a la seva vocació, i mobilitzar-se per les grans causes del món. (Intenció d'oració del papa Francesc, d'abril de 2017) També en aquests temps inquiets en què vivim, el misteri de l'Encarnació ens recorda que Déu sempre ens ve a trobar i és el Déu-amb-nosaltres qui passa pels camins de vegades polsosos de la nostra vida i, coneixent la nostra ardent nostàlgia d'amor i felicitat, ens crida a l'alegria. A la diversitat i l'especificitat de cada vocació, personal i eclesial, es necessita escoltar, discernir i viure aquesta paraula que ens crida des de dalt i que, ahora que ens permet fer fructificar els nostres talents, ens fa també instruments de salvació en el món i ens orienta a la plena felicitat. (Missatge del Sant Pare Francesc per a la 55 Jornada Mundial de pregària per les vocacions)

Com a base del discerniment, podem identificar tres conviccions, molt arrelades en l'experiència de cada ésser humà rellegida a la llum de la fe i de la tradició cristiana. La primera és que l'Esperit de Déu actua en el cor de cada home i de cada dona a través de sentiments i desitjos que es connecten a idees, imatges i projectes. Escoltant amb atenció, l'ésser humà té la possibilitat d'interpretar aquests senyals. La segona convicció és que el cor humà, a causa de la seva debilitat i el pecat, es presenta normalment dividit a causa de l'atracció de reclams diferents, o fins i tot oposats. La tercera convicció és que, en qualsevol cas, el camí de la vida imposa decidir, perquè no es pot romandre indefinidament en la indeterminació. Però cal dotar-se dels instruments per reconèixer la crida del Senyor a l'alegria de l'amor i triar respondre-hi. "(Document

preparatori Sínode: Els joves, la fe i el discerniment vocacional)

El servei vocacional ha de ser vist com l'ànima de tota l'evangelització i de tota la pastoral de l'Església. Fidel a aquest principi no dubto a afirmar que la pastoral vocacional no es pot reduir a activitats tancades en elles mateixes. Això podria convertir-se en proselitisme, i podria portar també a caure en «la temptació d'un fàcil i precipitat reclutament» (Joan Pau II, Exhort. Ap. *Vita consecrata*, 64). La pastoral vocacional, en canvi, ha de col·locar-se en estreta relació amb l'evangelització, l'educació en la fe, de manera que la pastoral vocacional sigui un veritable itinerari de fe i porti a la trobada personal amb Crist, i amb la pastoral ordinària, en especial amb la pastoral de la família, de tal manera que els pares assumeixin, amb goig i responsabilitat, la seva missió de ser els primers animadors vocacionals

dels seus fills, alliberant-se ells mateixos i alliberant els seus fills del bloqueig dins de perspectives egoistes, de càlcul o de poder, que moltes vegades es donen en el si de les famílies, fins i tot aquelles que són practicants (Missatge Papa Francesc als participants en el Congrés internacional: "Pastoral vocacional i vida consagrada. Horitzons i esperances").

Meditar amb sant Josepmaria

Els pares són els principals educadors dels fills, tant en allò que és humà com en el que és sobrenatural, i han de sentir la responsabilitat d'aquesta missió que els exigeix comprensió, prudència, saber ensenyar, i per damunt de tot, saber estimar; i tenir el delit de donar bon exemple. No és un camí encertat, per a l'educació, la imposició autoritària i violenta. L'ideal dels pares es concreta més

aviat a ésser amics dels fills: amics als quals es confien les inquietuds, amb qui es consulten els problemes, i dels quals hom espera un ajut eficaç i amable. (*És Crist que passa*, 27)

El nen aprèn a posar el Senyor en la línia dels afectes primers i més fonamentals; aprèn a fer-se amb Déu com a Pare i amb la Verge com a Mare; aprèn a pregar, seguint l'exemple dels pares. Quan això s'entén, es veu la gran tasca apostòlica que els pares poden dur a terme, i com estan obligats a ser sincerament pietosos per poder transmetre —més que no pas ensenyar— aquesta pietat als fills. (*Converses*, 103)

Els pares han de guardar-se de la temptació de voler projectar-se indegudament en els fills —de construir-los segons les pròpies preferències—, han de respectar les inclinacions i les aptituds que Déu

dóna a cadascú. Si hi ha un veritable amor, això resulta d'ordinari una cosa senzilla. Àdhuc en el cas extrem, quan el fill pren una decisió que els pares tenen bons motius per considerar errada, i fins i tot per preveure-la com a origen d'infelicitat, la solució no rau en la violència, sinó a comprendre i —més d'un cop— a saber romandre al seu costat per ajudar-lo a superar les dificultats i, si cal, a treure tot el bé possible d'aquell mal. (*Converses*, 104)

Els pares han de prestar als seus fills un ajut preciós, descobrint-los nous horitzons, comunicant-los la seva experiència, fent-los reflexionar perquè no es deixin arrossegar per estats emocionals passatgers, oferint-los una avaluació realista de les coses. Algunes vegades els ajudaran amb el seu consell; d'altres, animaran els seus fills a acudir a d'altres persones competents: a un

amic lleial i sincer, a un sacerdot docte i pietós, a un expert en orientació professional. (*Converses*, 104)

Textos i enllaços per seguir reflexionant

Educar en llibertat

Sèrie sobre la vocació: “Alguna cosa gran i que sigui amor”

Sant Josepmaria, als joves: “Et miro i fa falta gent com tu”

Vídeo de sant Josepmaria: “Déu i els fills”

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/treballar-
la-confianca-viii-deu-ha-triat-al-meu-
fill/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/treballar-la-confianca-viii-deu-ha-triat-al-meu-fill/) (08/08/2025)